

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Բընութիւնը ինքզինքնէն չոր կ'արտայայտէ հազար ձեւով,
 ինքզինքն է որ կ'արտայայտէ ծառին բերքով, ծաղկի բոյրով,
 կ'արտայայտէ ինքզինքն ան՝ Շէյքըսպիրեան վրսեմ լեզուով,
 Նարեկացու, Միքէլ Անժի, Պերովէնի հանճարներով:

Անոնց համար որ ցըրուեր են այս լայնածիր աշխարհով մէկ,
 Անոնց համար որ հողին մէջ՝ եղեր են այժմ ծաղիկ ու տունկ,
 Այս անձրեւոտ գիշերուան մէջ՝ անոնց համար, սիրտս վըշտաբեկ՝
 Ահա նորէն կը մըխայ գերդ անապական կընդրուկ ու խունկ:

Պիտ՝ անցնի ամէն ինչ, ոչինչ պիտի մընայ,

Սիրտը հետըզհետէ պիտի ամայանայ.

Պիտ՝ յոյսերը մարին՝ մէկ-մէկ — ով սուրբ Պատրանք՝

Գոնէ դո՛ւն վառ պահէ վերջին Յոյսին նըրազն:

Ամէն մարդու կեանք մ'ես տըւեր, ինծի երկու տըւիր, Տէր,

Կեանքէն՝ մահուան, մահէն կեանքին ցացի-դարձայ գերդ

ըստուեր.

Պիտի ծաղկի օր մը անշուշտ տեղը վերքիս՝ հարուածէդ,

Երջանիկ եմ ես յաւիտեան, գոհ եմ ինծի տըւածէդ:

Զըրի նըման անցաւ կեանքս՝ մերք հանդարտ, մերք վըրդո-
 վուն,

Մերք մարգերուն մէջէն կանանչ, ծոցին՝ շողերն արեւուն,

Մերք կիրներուն մէջէն քարուտ, երկինքի մ'տակ ամպամած,

Իսկ այժմ արդէն ան մօտիկէն կը լըսէ ձայնը Ծովուն:

Կը սիրեմ քեզ, իմ մայր երկիր, ինչպէս ծըծկեր մանուկն իր

մայր,

Քու ծոցիդ մէջ պիտի անվերջ քընանամ ես մըշիկ-մըշիկ,

Շիրմիս վերեւն՝ յաւերժօրէն պիտ' նըւագէ հովն իր քընարն,

Եւ օրօրես պիտի դուն զիս՝ այնպէս քաղցր ու այնպէս յուշիկ:

Իմաստն ի՞նչ է պարապութեան այս անսահման եւ անլոյս,

Ու միջոցին մէջ տարտըղուն բոց-աստղերուն ինքնասպառ.

Իմաստն ի՞նչ է մըտքին մարդու՝ հետաքըքիւր, մըշտախոյզ,

Ծաղիկներուն հեգահամբոյր, թըռչուններուն օդապար:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ